

Павлік Морозов (збірник)
Лесь Подерв'янський

Лесь Подерв'янський – скандально відомий український письменник і художник. Його епатажні п'єси, що були спочатку записані на аудіокасетах і CD-дисках, принесли йому велику популярність. Тепер з його творами можна познайомитися на сторінках цієї збірки.

Читаючи цю книжку, ви відкриєте для себе, що герої Леся Подерв'янського, на жаль, не такі вже нереальні, як це може здатися на перший погляд, а тонка іронія та гумор автора дозволять вам ще і ще раз посміхнутися над трагікомізмом нашого життя.

Лесь Подерв'янський

Павлік Морозов

Збірник

Павлік Морозов

Епічна трагедія

Всьо смешалось в доме Яблонських.

Генерал А. Лебедь

ДІЙОВІ ОСОБИ

Павлік Морозов, піонер, атлетичний юнак, нордична краса і гітлерюгендівська зачіска, одягнутий просто і зі смаком в білу сорочку і короткі шкіряні штанці. З різних боків Павлік Морозов перетягнутий мілітарними шкіряними ремінцями.

Савва Морозов, батько Павліка Морозова, скупий і хтивий куркуль.

Щукін, друг Савви, такий же мудака, як і він.

Пелагея Нилівна, жінка Савви Морозова, мати Павліка Морозова, гарна, ще нестара жінка, схожа на Мать-Батьківщину з відомого плакату.

Павел Власов, побочний син Пелагеї Нилівни, здоровенний, схожий на Кінг-Конга мужик, сильний і неймовірно тупий.

Генерал Власов, коханий Пелагеї Нилівни, батько Павла Власова, фашистський перевертень і таємний агент Канаріса.

Канаріс, шеф абверу Третього рейху, в трагедії не з'являється.

Філін, здоровенна і жирна сова, виконує обов'язки агента генерала Власова.

Учитель атеїзму, плюгавий мужчина в бухгалтерських нарукавниках.

Альонушка і Іванушка, фольклорні потвори, існуючі в нашій підсвідомості.

Зевс, божественний вождь і вчитель, в трагедії не з'являється.

Сфінкс, кровожерна, підступна і хтива міфологічна потвора, з пазурами, крилами, цицьками і пиздою.

Микола Островський, сліпий пророк храма Аполлона.

Сука і Блядь, кровожерні хімери помсти, богині гівна, мух і менструації, так звані Ерінії.

Клімакс, вісник богів, насилаемий на Суку і Блядь.

А також піонери, куркулі, фашисти, бляді, примари, чорти, дракони, горгони і медузи.

Дія відбувається в глухій сибірській тайзі під час Другої світової війни.

ДІЯ ПЕРША

Величний хвойний ліс з мхами, ліанами, ялинами і кедрами. Де-по-де до них самітньо тулиться берізка. Чути піонерський горн. Через чащобу пробирається піонерський загін.

Сховавшись за сосною, на загін зловісно уха здоровенний філін.

Філін.

Угу-угу-угу-угу...

Павлік Морозов (підходить до Учителя атеїзму, який веде загін).

Я знаю, це фашист угука на сосні,
Склада він карти наших болотів,
Щоб переслати їх Гудеріану.

Філін.

Угу-угу-угу...

Учитель атеїзму.

От падло,
Шкода, маузер свій дома я забув!

Філін (іронічно).

Угу...

Павлік Морозов.

Узнать він хоче тайни піонерські,
А потім побіжить і закладе
Гудеріану всі секрети наші.

Учитель атеїзму.

Ти перебільшуєш, Павлуша, як завжди.
Скоріш за все, експібіціоніст забрався на сосну.
Дівчаток недозрілих наших хоче він
Злякати з сосни зненацька видом хуя.
Чого робити там фашисту, не пойму я?

Філін.

Угу...

Павлік Морозов.

Це знають ще у яслах малі діти,
Що краще перебдіть, ніж недобдіти.
Катаймо на сосну, стягнем його за яйця
І питаєм документа. А як не покаже,
То почнемо пиздити. Ото натішимся!
Я пиздити люблю! Людей, також жінок,
Курей, свиней, собак... Особенно
Я кошенят люблю топити. Як приємно!
Сидиш собі спокійно на відрі і палиш люльку,
А воно, маленьке і дурне, все тичеться у сраку.
Так хороше, що пісню заспіваш, а потім
їх лопатою порубиш на шматочки
Та й викинеш к хуям.
Нет, всьо-такі природу я люблю!
І Родіну, берьозку і рябіну.
Люблю я куст ракїти над рекой..

Філін (з дерева).

Край родной, на век любімий,
Где найдьош ещю такой?..

Учитель атеїзму.

От бачиш - наші там. А ти - кругом шпіони.
Ето снайпер, молодой боец.

Павлік Морозов (бере в руку здоровенну ломаку).

А як шпіон, тада ему піздец!

Павлік кида снаряд філіну в голову, філін пада з страшним стуком, як мішок з гамном. Павлік бере філіна за ноги.

Павлік Морозов (передражнює вожатого).

Снайпер! Молодой боец!.. А как же,
Прямо ворошиловський стрілок!

Павлік з розмаху пиздить важким філіном об берізку, якій зовсім недавно признавався в любові. Берізка ламається.

Учитель атеїзму (до дітей).

Деті, сейчас ми хором плюнем
На цього Філіна. Раз-два-три!..

Діти хором плюють і сразу же запевають весьолу пісню про кузнечика. Обряд очищення на цьому закінчується, і загін, ламаючи на своєму путі дерева, суне в тайгу, залишаючи за собою дохлого філіна, поламану берізку, бички, консервні банки і гандони.

М'якою, тигристою ходою входить генерал Власов. На ньому красиві сині галіфе, шашка і папаха.

Генерал Власов (поміча Філіна).

От блядь, таки мудак нарвався!
І знов я без связного залишився.
А йобаний Канаріс, мудодзвон,
Пиздить в своїй ібучій шифрограмі,
Шо Філіну залізного хреста присвоїв фюрер.
Мабуть, вже посмертно...

Власов підніма Філіна за ноги.

Ну шо, падлюка, ще не охладел?

Філін (одкрива одне око).

Канаріс не піздел?

Генерал Власов.

Шоб ти сказивсь, ушастий долбойоб!
Так налякав, шоя ледь неусравсь
В свої красиві нові галіфе
І нову вещь красиву чуть не спортів.
Докладувай мерщій!

Філін.

Я узнав маршрути
Тих наглих пацанів в коротких штанях,
Шо об берізку пиздили мене.
Вони ідуть на дальніі болота,
В яких усяка водиться гидота,
Учитель атеїзму їх веде,
Щоб донести, шо все це предрассудки,
Шо чорт- це видумки, вампіри - п'яні шутки,
А привіденія - безстидні проститутки,
Які за руб залізуть в склеп сімейний.
Їм поібать, шо там жмури лежать, -
Безнравственні падорви!

Генерал Власов.

Ну-ну, вже розпиздівсь, пташиний гуманіст,
Жан Жак Руссо... Асам передавив
І виібав усе, шо в лісі менш за тебе!
Диви, яка пустиня навкруги:
Ні зайчика, ні мишки, ні білочки!

Філін.

Зато гадюки есть і кровожерна рись.
Жить стало лучше, стало веселее,

Теперь жить стало просто заібісь!

Генерал Власов.

Ходім, ушаста блядь, за цими мудаками!
Вони шукають те, чого нема,
Шоб довести, шо його не існує.
Так часто містики, доведені до краю
Шуканням чорта, думають,
Шо раз його нема, то й нема і бога.
А після цього сруть у алтарі
І в дароносицю. Аж тут приходить чорт
У синіх галіфе, і саме час задуматись,
Шо раз він появилсь, то і бог десь рядом ходить.
Люди, люди, ці дурні казли!..
Як остопиздили мені містичні бляді,
Обвішані восточною хуйнею,
Шо перед тим, як взяти хуя в рота,
Повинна привести себе у резонанс
З ефіром світовим. Кістляві атеїстки,
Шо лекції читають кугутам про Марс
І іншу поібень, а кугути
Їбуть їх довгими сумними вечорами
Десь під коморою, а та тіки сопить,
А крикнути стісняється, падлюка,
Бо з города приіхала в костюмі
І дулю накрутила в голові,
Совсем не в кайф ібать таку колоду
Безчувственну! Та і клікуши тоже хороши –
Стоять на цвинтарі, простягши заґрібайла,
А як не даш ім грошей, то січас обматюкають
І плюнуть на пальто, шо і хімчистка
Потім не почистить! Куди не кину оком стомленим –
Кругом хуйня. Заябують мене питання сучі:
Шо лучше – бездуховність, розпатлана самиця злоібуча,
Шо верхи на скаженім бугаі
Шаленим чвалом мчить в пампасах предранкових
У нікуда? Або духовність смирна, шо перстами,
Покрученими від поліартриту,
Показує нам, де дорога к храму?
В храмі тім залізо ржаве лежить у різних позах
І гнила картопля..
О, блядський смисл життя, якщо ти есть!..

Філін.

Ти тоже розпиздівся на весь ліс,
Начальник, ну просто романтизмом
Повіяло і Байроном набзділо трохи..
Шо ж ти не пішов в поети,
А подавсь в шпіони?

Генерал Власов.

Справа в тому, шо поети
Разлічними стіхами нам об'ясняли світ,
Но основна задача в тому состоїт,
Шоб світ сей переделалі шпіони!..

Голос з лісу.

Ау-ау!..

Генерал Власов.

То Пелагея. Вона у ліс по ягоди пішла.
Втікла із дома, щоб синок не пиздив.
Він їх обох пиздячить – маму й тата.
Хіба це жизнь? Щодень приходить п'яний
І батька з матір'ю халявами по пиці виховує..

Філін.

Та отруїти нада!

Генерал Власов.

Ха,
Його труїли ми неоднократно.
Та вся отрута в його організмі
Вмить перетворюється на шмурдяк молдавський.
Півно, яке він їсть, у ту же мить
Утворюється білосніжним салом.

Входить Пелагея Нилівна Мать з великої букви – ум, честь і совість нашої епохи, з слідами білої краси на лице і теле.

Пелагея Нилівна (ридаючи, до генерала).

Мій любчику, яка хуйова жизнь!!!
Хотілося б, усе в пизду пославши,
Вдвох милуватися у бані на полиці,
І віничком любовно пиздитись, і сьорбати чайок.
А замість цього у тебе разведка, Філін,
Пиздобол Канаріс, а у мене –
Мій чоловік, алкаш і бабник,
І два сини – епічеськіх героя,
Бодай би їх побили метастази!..

Філін.

Я знаю, храм стоїть серед болота,
А в храмі – домовина на цепу.
Про це не знає жодная сволота,
Шов домовині тій сліпий пророк живе.
Зовуть його Микола. За життя
Хуйні він різної навигрібав довкола
Так дохуя, що світлий Аполлон,
Якому поїбать обично на страждання
Припездяного нашого народу,
Раптово зглянувся і швидко осліпив
Миколу стрілами, щоб той не бачив
Вільш пиздоватізму і не страждав
Безсмысленно, як ми усі страждаем.
Ходім до нього, він скаже, як нам жити.
Бо нема ніякого терпіння.
Так дальше жить ніззя, скрізь долбойоби!..
Навіщо, мамо мудрая сова, мене ти народила?!

Філін б'ється головою об сосну. Сосна ламається.

Генерал Власов.

Ну-ну, майн лібер Совушка, не плач!
Прийде Гудеріан і з ним дядько Канаріс,
Мішок смачних засмажених мишей
Вони тобі подарять...

Чути страшно рипіння дерев. На галявину, ламаючи дерева, виходить Павел Власов – здоровенний, схожий на Кінг-Конга мужик, з сокирою на поясі. Павел Власов пиздить себе обома руками в груди, які издають звук, ніби в зоні пиздять по рельсу. Всі ховаються.

Павел Власов (страшно ричить).

Мать! Мать! Мать!

Генерал Власов.

Ну, бля, піздец!..

Пелагея Нилівна.

Тихіше, помовчіть! Бо як побачить,
То зість усіх, а Філіном закусить!

Генерал Власов (з гордістю).

А всьо-такі, синок на мене схож.
Його би в ПТУ, чи в інститута...
А так – немає смисла ніякого,
Шо він пиздячить ліс і розриває
Навпіл шатунів, і греблі рве...
Діяльність пиздувата!

Філін (здогадався).

Ха, він – лишня людина!..

Павел Власов меланхолійно лама об коліно віковічні сосни.

Раптово помічає нашу компанію і издає страшно кінг-конпвське гарчання. Налякані радіхони разом з жирною совою безпорадно бігають у монстра між ніг і від жаху страшно кричать. Причому підступний Власов-батько, відступаючи, заманює сінка до оркестрової ями. Зі звуком скинутого з дзвіниці дзвона Павел Власов валиться в яму на фаготні контрабаси.

ДІЯ ДРУГА

Гидке болото з отруйними випарами і сюрреалістичними міражами. В центрі болота стоїть вдало вкомпонований в пейзаж храм Аполлона. Храм представляє собою древнегрецький доріческий ордер, з капітелями, пропілеями і всією положеною поібенню, тільки зроблений, на відміну від грецького, з дерева російським способом «в лапу». Знизу храм Аполлона опирається на дві гидкі, жовті і брудні курячі лапи. На краю болота в позі мисливців на привалі художника Перова сидять два розпиздяї: Савва Морозов і його друг Щукін Обидва тримають в правій руці гранчаки з горілкою, а в лівій – блядей.

Савва Морозов (показує гранчаком горілки на болото).

Дивись, ну где ешо така краса?
То Русь могучая, всього в ній до хуя –
Лісов, полей і рек, болот, пустинь і тундри,
А также і тайги в ній сильно до хуя!..
І всюди Руссю пахнет! Человек
Здесь вольно нюхаєт тот запах до опиздініня..

Щукін (саркастично).

І шо, нанюхався, а потім сам насре,
Щоб інші нюхали? І шо характерно,
Ніколи сам не убере гавно,
А так лежать полишить.
Необразований, неграмотний мужик!
Нет, всьо-такі нам до Європи
Срать і срать ещо.

Савва Морозов.

А нравственне начало?
Мужик хоча й дурний, але святий.
Його ібуть, а він вніманія на те не обраца,
І хоч полезного не робить ніхуя,
Но і не злобиться. І любить все кругом:
Растенія, звірят і пташенят,
Також дітей, людей, дівчаток, молодиць
І бога!

Щукін.

Бога не чіпай.
Сидиш собі в болоті із блядами
Та ящиком горілки, кіряєш, як мудац,
І лупиш комарів на товстій пиці.
Не можна говорити
Про бога в такому положеніі!
Та крім того, навіщо богу здався ти –
Неграмотний казьол, шо тіки вміє,
Шо кірять та жінку пиздити?
Якби отут січас з'явився бог
Чи, може, якийсь святий, шо б ти сказав йому?
Нічого б ти не видумав, окрім:
«Сідай, давай кірнем». Мудилоти!

Савва Морозов (повчально).

Якби з'явивсь щас світлий Аполлон,
То не пришлось б нам пиздіть багато.
Він піздюлей би нам понакидав фігурних,
Горілку він розбив би, а блядей
Повикидав в болото, і правильно б зробив.
О, як би я
Хотів піти на прощу в гидке болото,
Де бовваніє храм святий серед лілей та жаб!
Покаявся б і гірко заридав би,
Бо наробив у житні я багато
Хуйні усякої!..

Щукін.

Чого ж не йдеш?

Савва Морозов.

Боюся! Там страшна випись регоче по ночах,
І сом живе, що давить бугаї,
А люди так ковта.
Альонушка сидить на камні там,
Уся зелена, пазурі в крові,
А посмішка, як в Берії. Когось чека, блядюга,
І дивиться у воду, мов дурна...
Їбав я там ходити!

Щукін.

Якщо віриш,
То тіки побажай, і храм прийде
І стане на леваді.
Не треба буде лізти у болото
І бздіти, мов шпiон в тилу врага.
Давай гукнем його, ви, бляді, теж гукайте!

Всі хором.

Еге-ге-гей, ізбушка пацавата!
Катай сюда і з нами третей будь,
Бо ми удвох, а бляді в счъот не йдуть!

Обидва розпиздяї разом з блядями бігають і кричать, утворюючи на краю болота базар. Раптом храм Аполлона з жаклигим рипінням робить поворота і на жовтих курячих ногах пиздує прямо на п'яних шакалів. Обидва від жаху падають мармизами в болотні незабудки. Храм отряхує з ніг болотне гівно, водорослі і жаби.

Храм.

Ви звали, я прийшов!

Щукін.

Пі-пі-піздец.

Двері храму з грюкотом падають в болотне гівно, у проломі дверей видно, як усередині на ланцюгах агресивно гойдається кришталева домовина. Амплітуда гойдання возраста, ланцюги лопаються, і гроб невидимою силою випльовується з храму на леваду. Кришталева кришка відлітає нахуй, із зручної приемної домовини піднімається пророк Микола – сліпий прорщатель храму Аполлона, вдягнутий в шинель, із залисинами на лобі, і гранчаком у руці, і з маузером і шашкою на поясі.

Пророк Микола.

Ви звали? Я прийшов. Налийте, підараси,
Бо щас піздюлей вам понакладу!
Шо лежите, як вшивие матраси?

Савва Морозов.

Ха, то ти із домовини?
Навіщо ж там тобі пістоль і шашка,
Та ще стакан, гранений, як алмаз?

І лаешся, до того ж, як скажений,
На всякого, що він е підарас.
Ти сам такий! Шо більма залупаеш?
Недаром, мабуть, повилазило тобі.
Пиздять, шо ти пророк, – пророчествуй, шо знаеш,
Або уйобуй! Шось одно із двух.
Таких гандонів часто бачив я,
Шо всім пиздять: я гуру, я учитель,
Несіть мені усі по три рубля,
І мудрості я дам вам дохуя.
А сам читать уміє по складам
І голосно пердить в кампані дам...

Не бажаючи далі слухати цей потік підсвідомості, пророк Микола смачно пиздить Савву маузером по мармизі, той пада.

Пророк Микола (до Щукіна).

Ти тоже попиздіти хочеш?

Щукін.

Не, я не.

Роздратований Микола хряпає маузером і Щукіна тоже. Попизджені Щукін і Морозов лаять рака, потроху критикуя пророка. Пророк Микола миттю хуяре гранчак горілки. Руба закуску, мимоходом запиздячує шашкою блядь. Потім скида чоботи і портянки і з насолодою виколупує бруд поміж пальців. Друга блядь з жаху сховалася в домовину і неприємно там усцялася. З домовини ріденькими струмочками тече рудувата сеча.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<http://www.litres.ru/les-poderv-yanskiy/pavlik-morozov-zb-rnik/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.